killustatud, ja ka noorsoo-organisatsioonide ümberkorraldamist, et noorsugu kasvatataks riiklikus ja rahvuslikus vaimus, tugevate kõlblate alustega, kindla iseloomuga uuendatud riigi teadlikeks kodanikeks.

Valitsuse kohanemine ülemjuhataja nõuetega.

Riigikogu tegevus lõpetati teatavasti juba 1934. a. sügisel, misjärel ta jäi nn. vaikivasse olekusse. Tähendab, riigikogu kui niisugune püsis selles koosseisus, nagu ta oli jäänud tegevuse katkestamise momendil, tema juhatus käis isegi koos mõningate vormiliste küsimuste otsustamiseks, kuid täiskogu kokkutulek oli keelatud. Riigikogu jäi püsima ka pärast seda, kui tema volituste aeg sai täis. Kuna põhiseaduse järgi riigikogu on permanentne asutis ja tema vana koosseisu volitused lõpevad uue ametissekutsumisega, näib riigikogu isegi jäävat paralleelselt püsima rahvuskoguga, senikaua kui astub ametisse uus parlament. Riigikogu kujundanud poliitilised erakonnad aga ise likvideeriti tegelikult sisekaitseülema sundmäärusega 6. märtsil, millega neile võimaldati pidada koosolekuid ainult oma majandusettevõtete likvideerimiseks. Igasuguste muude koosolekute ja ka demonstratsioonide korraldamine aga keelati. Nii jäid riigikogu liikmed riigikogusse mitte enam poliitiliste erakondade esindajaina, vaid lihtsalt rahva poolt valitud funktsioonääridena nende ülesannete täitmiseks, mida võimaldasid neile (seegi käib ainuüksi riigikogu juhatuse kohta) riigikogu suhtes maksma pandud kitsendused.

Et riigikogu oli välja langenud seadusandlikust tööst, tuli valitsusel võtta ka see endale. Nii muutub seadusandlus dekreetide kujul järjekindlaks nähteks. Omal ajal oli vaieldavaks küsimuseks, kas valitsusel

Eesti kroonika 1935, lk. 29